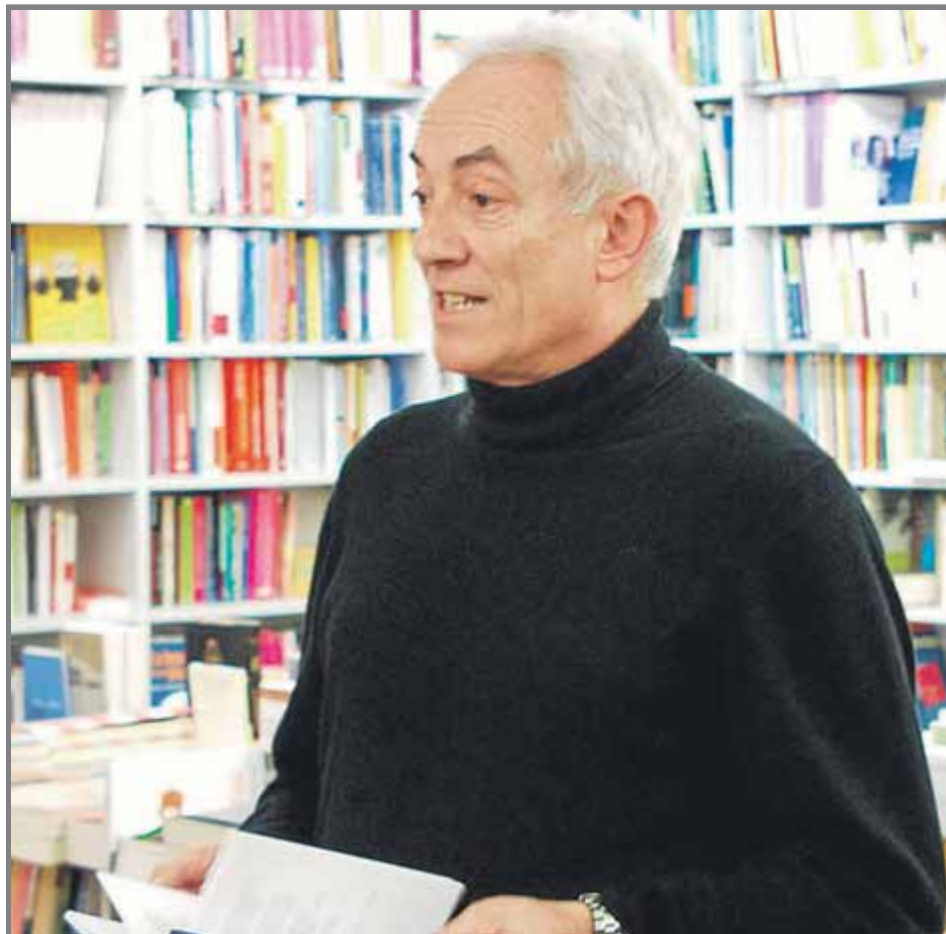

Parla el mestre i se l'escolta

Salvador Oliva
ha escrit en vers
bona part d'aquest
assaig crític
XAVI CASTILLÓN

Ves per on, que en Salvador Oliva ens ha tret un llibre d'un discurs revelador que tocarà a alguns la fibra, perquè es fica amb qualsevol que no vagi amb peus de plom a l'hora d'emprendre el vol sense dominar amb aplom l'art versaire que ell manega. Ja es veu, doncs, que és impossible fer cap salt i buscar brega, perquè tot el que és llegible pot pertànyer a la poètica. I aquí trobem el garbuix d'aquest assaig en vers i ètica amb cinc textos per dibuix: una introducció en prosa, tres epístoles en vers i un epíleg que fa nosa al sermó que diu, pervers, que el pitjor mal literari és l'enveja i la cobdícia. És el text més lapidari i és el fet amb més malícia. Mentre el altres són un clam contra els clans de la lectura (amb noms propis per reclam), com la ciència pura quan guareix els mals endèmics, aquest dona referències dels desastres acadèmics i les seves connivències; per damunt de tot polítiques i també editorials, d'estructures monolítiques d'interessos capitals: els anys durs de Convergència a qui amb la pàtria fon, atorgant-li el dret d'essència i oblidant tot l'altre mon; com si la gent del país o fos burgesa o espanyola i formés tot el pastís sense cap més banderola. És, aquí, un punt elitista i abandona en un costat tot el matís de la llista que, entre els diners i l'Estat, va compartint l'estadística dels habitants d'un país

que en el text és una mística sense cos ni cap encís que un decorat o un paisatge, o un record i un cert menyspreu. Però seria un miratge si aquí li féssim la creu, perquè en aquestes tres cartes adreçades a Carner hi ha força més que pancartes o uns eslògans de carrer. Hi ha un atac en tota regla als mal lectors del poeta, tant als vells de l'últim segle (a qui tracta amb to burleta) com aquells que al 2002, perquè es veien imparables heretant-los els favors, van deixar com a intractables els valors dels seus poemes en un manifest i articles on posa tantes esmenes com qui repassa els versicles a un neòfit presumit. Tret el to de sirventès amb què blasma els qui he dit, sobresurt el mestre entès que alligona a qui es creu bo en l'estudi i el domini de la mètrica i el so i a qui ha pres el termini de fer un ofici el parlar. No endebades l'any 80, per fer-ne, va publicar un llibret que encara espanta l'aprenent a repartir els accents entre vocals evitant de sucumbir als dictats més generals

dels qui fan prosa trencada. La *Introducció a la mètrica* va ventar una clatellada a la poesia tètrica dels estats d'emoció escrits amb un do folklòric; *Tractat d'elocució* va resultar menys retòric que pràctic, el 2006, per fer de la dicció una tonada amb encís més que l'exposició dels reclams de la impostura. Molt més, doncs, que una denúncia, sense faula ni aventura, el llibret no és cap renúncia que s'imposi el catedràtic; si el fa en vers és que el poeta domina al mestre dogmàtic i l'abat duu a la maleta encara el vestit de frare. Vindicant l'assaig en vers fa una mica com el pare que obre el cap a l'univers al fill jove que no gosa sortir de casa amb el llast que a la fi és on reposa tot allò que té a l'abast. Deixem dit, per acabar, que en l'ètica que hi defensa hi ha prou temes per parlar com per demanar dispensa de qualsevol perjudici: ja "mirada interior" és un "silenci" propici per poder escriure millor? En fi, de raó n'hi ha molta: parla el mestre i se l'escolta. *

EPÍSTOLES A JOSEP CARNER
Salvador Oliva
Editorial:
Quaderns Crema
Barcelona, 2017
Pàgines: 104
Preu: 12 euros